

Цветовете на дъгата

Преди много години цветовете на този свят започнали да спорят. Всеки твърдял за себе си, че е най-добрият, най-важният, най-необходимият, най-обичаният!

ЗЕЛЕНИЯТ казал:

Разбира се, че съм най-важният! Аз съм символ за живот и надежда. Аз съм избран за тревата, за цветята и листата. Без мен ще умрат всички животни. Погледнете природата около вас и ще видите, че аз съм в средата!

СИНИЯТ казал:

Ти мислиш само за Земята! Но виж небето и морето! Аз съм във водата, която е основата на целия живот и от дълбините на морето стигам чак до облаците. Небето дава простор, свобода и безкрайност. Без моята свобода щяхте да сте едно нищо!

ЖЪЛТИЯТ казал:

Всички вие сте толкова сериозни. Аз нося смях, веселие и топлина по света. Слънцето е

жълто, Луната е жълта, звездите са жълти... Един слънчоглед кара света да се смее. Без мен нямаше да има смях!

Тогава **ОРАНЖЕВИЯТ** започнал да се хвали:

Аз съм цвета на здравето и обновлението. По-рядко се показвам, но съм ценен, защото служа за потребностите на човешкия живот. Аз пренасям най-важните витамини. Помислете за морковите, тиквите, мангото и папаята. Не съм винаги на хоризонта, но когато оцветявам небето по време на изгрев и залез, красотата ми е толкова впечатляваща, че никой не си губи времето в мисли за вас.

ЧЕРВЕНИЯТ не можел да издържи повече и извикал:

Аз съм вашият владетел! Аз съм кръвта- кръвта на живота! Аз съм цвета на опасността и смелостта. Готов съм да воювам за нещо. Паля огън в кръвта. Без мен Земята би била пуста като луната. Аз съм цвета на страстта и любовта, на червените рози и мака.

ПУРПУРНИЯТ се надигнал и казал гордо:

Аз съм цвета на водачите и силата. Царе и главатари са избирали винаги моя цвят, защото е символ на авторитет и мъдрост. Никой не може да се съмнява в мен.

Накрая се обадил и **ИНДИГОВИЯТ** цвят, по-тихо в сравнение с останалите, но с все така самото чувство:

Спомнете си за мен. Аз съм цвета на мълчанието. Едва ли ме приемате наистина, но без мен всички бихте станали безотговорни. Аз репрезентирам мислите и наблюденията, полумрака и дълбоката вода. Нуждаете се от мен за равновесието и контраста, за молитвата и вътрешната свобода.

Така цветовете продължили да се изтъкват, всеки възхвалявал качествата си. Техният спор ставал все по-шумен и по-шумен. Изведнъж присветнала една светкавица и се чул гръм. Проливен дъждът завалил върху тях. Цветовете започнали да се бутат, опитвайки да се скрият зад другия.

В цялата олелия се чул гласът на **ДЪЖДА**:

„Вие, глупави цветове, се карате един с друг и се опитвате да затапите отсрещния! Не знаете ли, че всеки един от вас е създаден с определена цел, единствен и особен? Хванете се за ръце и елате при мен.“

Те направили както им било наредено, събрали се и се хванали за ръце.

Дъждът продължил нататък:

„От сега нататък, когато вали, всеки от вас ще се извие по небето, за да напомня за това, че вие може да живеете заедно в мир. Дъгата е знак за надеждата на утрото. Така, винаги когато един хубав дъжд измива света и се появи дъга на небето, ще се сещаме за това, че между нас цари уважение.“

Приятелството е като една дъга:

Червено, като ябълка, сладка до вътрешността.

Оранжев, като горящ пламък, които никога не гасне.

Жълт, като слънцето, което огрява деня ни.

Зелен, като растение, което никога не спира да расте.

Син, като водата, която е толкова чиста.

Пурпур, като цвете, което е готово да цъфне.

Индиго, като мечтите, които изпълват сърцето.

Дано всеки е открил и открива приятелства, равни с тази красота!